

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558685824/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Veien gik gennem Slaglille og Fjensløflille. I denne sidste mærkelige Bye blev Saxo heelt stille og veemodig ved Erindringen om de forrige Dage. Han gik op med Carl til Kirken og viste ham de to berømte Taarne, som også vare Drengen velbekjendte fra den skjønne og mærkelige Historie om Axels og Esberns Fødsel.

Da de siden kom til Sigersted, og Carl hørte, at her var Stedet, hvor Historien med hans kjære Hagbarth og Signe havde tildraget sig, da blev Drengen saa bevæget, at han græd, og forlangte, at Saxo skulde vise ham Træet, hvorpaa Hagbarths Kappe havde hængt og Stedet, hvor Signes Jomfrubuur havde staaet i Flamme. En Kilde vistis kun endnu, som kaldtes Signes Kilde, og Carl maatte nøies med de uviste Formodninger, det gamle Sagn syntes at stadfæste. Paa Veien til Ringsted lod han nu Saxo have Ro, for selv at fortælle Kjøresvenden Historien om Hagbarth og Signe.

I Ringsted besøgte Saxo med Carl St. Bents og Marie Kirke og viste ham Hertug Knuds forgyldte Kiste tilligemed den store Valdemars, Dronning Sophias og Knud den 6tes Grave. «Hvert Skridt, jeg nu gaar, – sagde den Gamle bevæget – seer jeg nu kun deres Grave, som i Livet vare mig kjære og dyrebare. Gud holde sin Haand over Danmark, og lade det ikke savne Mand, som ligne mit Aarhundredes store Henfærme!»

Da han forlod Kirken, kastede han endnu et veemodigt Blik til 6te Knuds Grav og bemærkede med Forbauselse en Forandring ved den. «Har Graven været aabnet?» spurgte han den gamle Kirketjener, og erfarede nu, som en Hemmelighed, at tre fremmede Herrer fra Ribe, ledsagede af Mester Harpestræng fra Roskild, havde i Efteraaret paa kongelig Befaling aabnet Graven og foretaget en hemmelig Undersøgelse med det kongelige Læg.

Den øvrige Deel af Veien sad Saxo taus og fordybet i alvorlige Tanker; men der var en saadan Fred og Klarhed udbredt over hans ærværdige Aasyn, at Carl ikke vovede at forstyrre ham med noget Spørgsmaal. Den muntre Dreng benyttede derimod Leiligheden til at lære Kjøresvenden Konsten af at styre Heste og Vogn, og Saxo mærkede nu saa lidet til Reisen og sit Reiseselskab, at han først erindrede hvor han var, da han rullede ind ad den røde Port i Roskild og saae St. Lucii velbekjendte Spire glindse i Aftenrøden.

Carl klappede i Hænderne af Glæde over det herlige Syn, saasnart den store Stad, som han for førstegang saae, laae udstrakt for ham